

jména kdyby bylo tím napomoženo účinnému vykonávání ochrany opatrovnické a kdyby po stránce formální s přenesením tím buď okresní soud v Opavě, buď jiný soud souhlasil nebo kdyby převod ten schválil oběma soudům nadřízený vrchní soud, případně soud nejvyšší. Nestačí, že po stránce negativní tu již není účelnosti vedení dosavadní agendy opatrovnické u okresního soudu v Karlových Varech, nýbrž musila by tu býti po stránce pozitivní účelnost vedení agendy té u okresního soudu v Opavě. Nestačí ani, že tu již původně byl a dosud jest obecný důvod místní příslušnosti okresního soudu v Opavě podle §§ 71 a 109 j. n., neboť ty platily pro zjištění příslušnosti soudu původně k vedení opatrovnictví povolaného a nebrání změně příslušnosti za předpokladů § 111 j. n. Odkaz prvního soudu k mínění komentáře Neumannova k § 111 j. n. (vyd. z 1927 str. 281) není případný, ježto uvedené místo mluví o částečném přenesení agendy opatrovnické, čehož v souzeném případě není. Je zde tedy důvod nezákonnosti podle § 46 odst. (2) zák. o říz. nesp., ježto usnesení nižších soudů odporují předpisu § 111 j. n. a byl proto návrh opřený jen o to, že účel dřívějšího přenesení agendy opatrovnické na okresní soud v Karlových Varech svrchu uvedenou změnou pominul, zamítnut.

Čís. 13994.

Pokud se musí odvolací soud zabývatí otázkou, zda jde o přípustnou změnu žaloby, ač nebyla vznesena v první stolici výtky. Porušil-li odvolací soud tuto svou povinnost, nejde o vadu řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s., nýbrž o rozpor se spisy podle § 503 čís. 3 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1934, Rv I 2128/32.)

Žalobu o zaplacení pojišťovací premie 450 Kč procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a uložil odvolacímu soudu, by znovu rozhodl.

Důvody:

Dovolatel právem vytýká, že se odvolací soud nezabýval jeho výtkou v odvolacím sdělení, že první soud připustil změnu žaloby. Odvolací soud přezkoumává sice podle § 462 první odstavec c. ř. s. rozhodnutí první stolice v mezích odvolacích návrhů, avšak podle druhého odstavce jsou jeho posudku podrobena i usnesení, pokud odpor proti nim nebyl podle zákona vyloučen nebo pokud usnesení ta se nestala nezměnitelnými následkem opomenutí včasné výtky (§ 196 c. ř. s.), rekursu, nebo rozhodnutím o rekursu. Dovolatel nemohl podati rekurs do rozhodnutí prvního soudu o připuštění změny žaloby, poněvadž usnesení to bylo vydáno a to ani ne ve výroku, teprve v důvodech písemného rozsudku, jenž vyzněl ve prospěch žalovaného a nezavdával příčiny k podání

opravného prostředku. K výtce podle § 196 c. ř. s. neměl žalovaný důvodu, poněvadž, nevynesl-li první soud k námitce žalovaného, že navržená změna jest změnou žaloby a že se proti ní ohražuje, usnesení ihned, neporušil tím žádný zákonný předpis a nebylo tím znemožněno s formálního hlediska jednati i o původním i o změněném předmětu sporu, nýbrž mohlo se dotýkati jen věcného hlediska sporu potud, že snad žalovaný nemohl věcné námitky proti zmíněnému nároku pro nedostatek informace vznést (srov. Klein, Vorlesungen str. 236 a 280). Odvolací soud byl proto povinen přezkoumati, zda jde o přípustnou změnu žaloby, podle § 235 třetí odstavec c. ř. s. aneb jen o změnu předmětu původně žádaného podle § 235 čtvrtý odstavec c. ř. s., an podle § 498 druhý odstavec c. ř. s. musí vzíti pečlivě v úvahu výsledky odvolacího řízení a všechny jinaké okolnosti, mezi něž patří podle § 492 první odstavec c. ř. s. i právní vývody v odvolacím sdělení. Nezabýval-li se odvolací soud těmito vývody, nedopustil se sice vady v řízení podle § 503 č. 2 c. ř. s., jak dovolatel míní, nýbrž rozporu se spisy, podle § 503 č. 3 c. ř. s., a bylo rozhodnuto, jak se stalo, aniž bylo zapotřebí se zabývati druhým dovolacím důvodem § 503 č. 4 c. ř. s.

Čís. 13995.

Rekurs (dovolací rekurs), uplatňující, že prý nezákonným postupem rozvrhového soudu nebyl zákonný zástupce stěžovatele o rozvrhovém roku vyrozuměn, nýbrž že byl mu z tohoto důvodu neprávem zřízen opatrovník k činu, čímž prý mu byla odňata možnost projednávati v řízení rozvrhovém, jest nepřípustný, netvrdí-li stěžovatel, že napadeným rozvrhovým usnesením nebylo mu přikázáno na jeho knihovní pohledávku tolik, kolik při správném postupu řízení podle zákona mělo mu býti přikázáno, a vůbec se nezmiňuje o tom, jaký význam měla vytýkaná vada pro jeho hmotné zájmy.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1934, R II 527/34.)

Proti usnesení p r v é h o s o u d u, jímž bylo rozvrženo nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, podala rekurs obec S., zastoupená Zemským výběrčím úřadem v Brně. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs obce S.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs byl by s hlediska § 239 poslední odstavec ex. ř. sice přípustný, poněvadž výtky jím uplatňované, nevyrozumění stěžovatelky o rozvrhovém roku k rukám jejího zástupce (§ 209 druhý odstavec ex. ř.) zapadají do rámce otázek, jež jsou v §§ 209—235 ex. ř. přikázány k rozvrhovému řízení (viz rozhodnutí sb. n. s. čís. 12793, 11505,